

NEDERLANDSTALIGE TUCHTRAAD VAN BEROEP VOOR ADVOCATEN
Derde Kamer

Openbare zitting van 14 november 2017

Dossiernummer TB-0183-2017

In de zaak van: Mr. X,
 advocaat te 9...

hebbende als raadsman: mr. Y,
 advocaat te ...

spreekt de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor Advocaten de volgende beslissing uit:

I. DE PROCEDURE

1. In deze zaak oordeelt de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten over het hoger beroep ingesteld door mr. X tegen de beslissing gewezen na tegenspraak door de tuchtraad voor advocaten van de Ordes van het rechtsgebied van het Hof van beroep te Gent op 19 april 2017, waarbij voor de ten laste gelegde feiten en handelingen een tuchtsanctie van schorsing van acht dagen werd uitgesproken, met uitstel gedurende drie jaar (TAG-395).

Overeenkomstig artikel 466 Ger. W. wordt voor de rechtspleging de Nederlandse taal gebruikt.

De zaak wordt behandeld en berecht na tegenspraak.

De bestreden beslissing werd regelmatig op 20 april 2017 ter kennis gebracht van alle betrokkenen. Het gemotiveerde hoger beroep van mr. X werd ingesteld op 28 april 2017. Het is tijdig ingesteld. Het hoger beroep is ontvankelijk.

2. Bij aanvang van de behandeling van de zaak voor de tuchtraad van beroep vroeg mr. X, via zijn advocaat, de behandeling van de zaak met gesloten deuren.

De zaak werd verder behandeld met gesloten deuren.

3. In de door hem via zijn advocaat neergelegde "preliminaire conclusie enkel inzake de zitting met gesloten deuren" liet mr. X gelden dat de behandeling met gesloten deuren uitsluit

- dat de stafhouder, een vervanger of een aangestelde ervan, ter zitting aanwezig zou zijn bij de behandeling en/of de uitspraak,

- dat de verslaggever, pro-stafhouder V, ter zitting aanwezig zou zijn bij de behandeling en/of de uitspraak, behalve voor de tijdspanne waarin hij conform art. 467 en 459 § 2 laatste lid Ger. W. gehoord wordt.

4. Pro-stafhouder V bracht verslag uit.

Na het verslag verzocht mr. X, via zijn advocaat, dat de verslaggever de zaal zou willen verlaten omdat de zaak met gesloten deuren werd behandeld en, bijgevolg, de verslaggever alleen aanwezig kan zijn tijdens zijn verslag.

Pro-stafhouder V deed dit niet uit eigen beweging.

Mr. X liet, via zijn advocaat, gelden dat indien pro-stafhouder V de zaal niet zou verlaten, de tuchtraad van beroep preliminair zou beslissen dat alle (rechts)handelingen gesteld of te stellen in het kader van deze procedure, absoluut nietig zouden zijn en zonder enig rechtsgevolg. Dit zittingsincident werd door de tuchtraad van beroep bij de grond van de zaak gevoegd.

5. In de door hem neergelegde tweede conclusie vorderde mr. X de voeging van deze zaak met een andere zaak hangende voor de tuchtraad van beroep, te weten de zaak TB-0180-2017, die overigens ook ter terechtzitting van 17 oktober was vastgesteld. Na de opmerking van het O.M. dat in de andere zaak pro-stafhouder V niet als onderzoeker fungeerde en nadat de tuchtraad van beroep de beslissing nam om de incidenten bij de grond van de zaak te voegen, zag mr. X, bij monde van zijn advocaat, af van zijn verzoek tot voeging.

II. DE TEN LASTE GELEGDE FEITEN EN HET ONDERZOEK

6.- De in eerste aanleg ten laste van mr. X gelegde feiten en handelingen waren de volgende:

Het betrof:

- (1) Nadat de stafhouder is moeten tussenkomen omdat u de briefwisseling van uw cliënte, mevrouw B niet beantwoordde en haar zaken niet naar behoren opvolgde, het schrijven van de stafhouder d.d. 09.01.20[1]5, waarin hij u verzocht hem te laten weten of u het nodige heeft gedaan zodat hij diens tussenkomen kon afsluiten, niet binnen de week (zoals gevraagd) te hebben beantwoord (art. 455 Ger.W.);
- (2) Op een laatste aanmaning van de stafhouder d.d. 27.01.2015, waarbij u verzocht werd uiterlijk tegen donderdag 29.01.2015 om 12.00 uur te berichten, op 29.01.2015 [lees 2015] om 12.00 uur stipt liet weten het dossier ter hand te hebben genomen om de zaak verder af te werken, terwijl uit de opvolgende briefwisseling, uitgaande van uw cliënte bleek dat zulks geenszins het geval was (waar in uw schrijven van 12.02.2015 nochtans beloofd werd om 's anderendaags gans de namiddag aan haar dossier te besteden en tegen de avond richting aan het dossier te geven). (art. 455 Ger.W.);

- (3) Het derde schrijven van de stafhouder d.d. 11.03.2015 niet te hebben beantwoord, waardoor de stafhouder in de onmogelijkheid werd gelaten een rechtsonderhorige op passende wijze te antwoorden (art. 455 Ger.W.).
- (4) Ingevolge vierde schrijven van de stafhouder van 15 april 2015 een onderhoud te hebben gehad met de stafhouder op 30.04.2015, waarbij u er zich toe engageerde om uiterlijk 7 dagen van dit gesprek te reageren, wat u andermaal naliet te doen (art. 455 Ger.W.).

7.- De volgende feiten blijken uit het dossier dat de stafhouder overmaakte aan de tuchtraad in eerste aanleg:

In een brief van 20 juni 2014 bracht de stafhouder mr. X op de hoogte van het feit dat hij een e-mail ontving van mevrouw B, die er zich over beklaagde dat zij sedert één jaar van mr. X geen stand van zaken meer mocht ontvangen in haar dossier. Hij nodigde mr. X uit om hem spoedig een reactie te willen bezorgen (zie stuk 1). Het dossier bevat geen antwoord van mr. X op deze brief.

Op 9 januari 2015 bracht de stafhouder zijn brief van 20 juni 2014 in herinnering met verzoek of intussen het nodige werd gedaan, zodat hij zijn dossier desgevallend kon afsluiten. Hij drong aan op een antwoord binnen de week (zie stuk 2). Het dossier bevat geen antwoord van mr. X op deze aanmaning.

In een brief van 27 januari 2015 aan mr. X (die ook per fax werd verzonden) noteerde de stafhouder dat hij geen reactie ontving en voegde hij daarbij een e-mail van de klaagster van 20 januari 2015. De stafhouder verzocht mr. X om hem uiterlijk tegen donderdag 29.01.2015 om 12.00 uur te berichten, Hij voegde er aan toe dat bij gebrek aan een tijdige reactie, hij genoodzaakt zou zijn een tuchtdossier op te starten (zie stuk 3).

In een brief, gefaxt op 29 januari 2015 om 12.00 uur liet mr. X weten het dossier ter hand te hebben genomen om de zaak verder af te werken. Hij voegde aan zijn brief aan de stafhouder ook een brief aan de cliënte toe (zie stuk 4),

Vervolgens ontving de stafhouder e-mails van 16 februari en 16 maart 2015 waarin mevrouw B er zich over beklaagde dat er (opnieuw) geen vooruitgang was.

Opnieuw richtte de stafhouder zich tot mr. X met de vraag hem te willen berichten 'zodat hij de betrokkene passend kon antwoorden'.(zie brief van 11 maart 2015; stuk 6). Het dossier bevat geen antwoord van mr. X op deze brief.

In een brief van 15 april 2015 noteerde de stafhouder dat hij geen antwoord kreeg van mr. X en nodigde hij hem uit voor een mondeling gesprek (zie stuk 7).

Op 30 april 2015 vond er een onderhoud plaats. Op 1 juni 2015 richtte de stafhouder daarop een brief aan mr. X waarin hij deze herinnerde aan diens belofte om '7 dagen na het gesprek te reageren', wat niet was gebeurd. Ook stelde de stafhouder vast dat de rechtsbijstandsverzekeraar het dossier had weggehaald bij mr. X. Hij betreurde dat mr. X de

hem geboden kans om zijn nalatigheid recht te zetten niet had benut en geen les had getrokken uit zijn ‘recente tuchtrechtelijke veroordeling’ (zie stuk 8).

8.- Met een ter post aangetekende brief gedateerd op 23 september 2015 en ter post aangeboden op 25 september 2015 liet de stafhouder overeenkomstig artikel 458, §1 Ger.W. aan mr. X weten dat hij een tuchtonderzoek tegen hem opende, waarbij hij de hierboven aangehaalde feiten sub (1) tot en met (4) vermeldde en meedeelde pro-stafhouder V aan te stellen als onderzoeker. Hij voegde er aan toe: *“U heeft het recht om tijdens het onderzoek gehoord te worden en in voorkomend geval bijkomende informatie in bewijsstukken te verschaffen”* (zie stuk 9).

In een brief gedateerd op 8 oktober 2015 beklagde de advocaat die mr. X was opgevolgd in het dossier van mevrouw B dat hij geen antwoord kreeg op vier brieven die hij toezond aan mr. X, behoudens één telefonische oproep aan zijn kantoor met de belofte dat het dossier zou worden overgemaakt (zie stuk 10). Uiteindelijk moest deze advocaat op 2 december 2015 dagvaarden in kort geding tot afgifte van het dossier (zie stuk 11 en 21.10).

Met een ter post aangetekende brief gedateerd op 17 mei 2016 en ter post aangeboden op 19 mei 2016 bevestigde de onderzoeker aan mr. X dat de stafhouder hem had aangesteld, dat hij geen uitleg ontving van mr. X, maar dat hij van de opvolger in de zaak B moest vernemen dat deze verplicht was geweest om in kort geding te dagvaarden tot afgifte van het dossier. Verder schreef hij: *“Behoudens tegenbericht van u tegen 31 mei 2016 zal ik mijn onderzoek daarmee als afgesloten aanzien en verslag uitbrengen aan de stafhouder”* (zie stuk 12).

9.- Uit het dossier blijkt niet dat mr. X, na de kennisgeving van 25 september 2015, formeel opgeroepen werd voor enig onderhoud of dat hij zelf gevraagd heeft om gehoord te worden.

10.- Op 1 augustus 2016 heeft de stafhouder het dossier overgemaakt aan de voorzitter van de tuchtraad met toepassing van artikel 458, §2 Ger.W.

III. DE INGEROEPEN ONREGELMATIGHEDEN IN DE PROCEDURE

11.- ***Ter inleiding*** –De regels inzake de organisatie van de balie en van de regels inzake tucht maken deel uit van het Gerechtelijk Wetboek. Ook de tuchtprocedure wordt daarin geregeld. Wat niet specifiek geregeld is in de artikelen 466, 467 en 459, §2, wordt overeenkomstig art. 2 Ger.W. beheerst door de overige bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, voor zover niet geregeld door rechtsbeginselen waarvan de toepassing niet verenigbaar is met de bepalingen van dit wetboek.. De regels van het strafrecht of het strafprocesrecht zijn niet van toepassing (E. JANSSENS en L. KENIS, *Tuchtprocedure en tuchtrechtspraak van de Vlaamse tuchtraden voor advocaten 2007-2012, Advocatencabier deontologie*, OVB, 2013, p. 29, randnr. 39; J. STEVENS, *Advocatuur – Regels en deontologie*, Mechelen, Wolters-Kluwer, 2015, p. 1229, randnr. 1494).

12.- ***De gevolgen van de behandeling van de zaak met gesloten deuren*** – Mr. X is van oordeel dat de behandeling van de zaak met gesloten deuren tot gevolg heeft dat de

onderzoeker (of zijn vervanger) uitsluitend voor het geven van zijn verslag in de zittingszaal aanwezig mag zijn. Na het horen van de onderzoeker zou deze de zittingszaal moeten verlaten.

Het gegeven dat de behandeling van de zaak gebeurt met gesloten deuren heeft niet tot gevolg dat de verslaggever, waarvan mr. X erkent dat hij aanwezig mag en zelfs moet zijn voor het geven van zijn verslag, vervolgens de zaal moet verlaten, laat staan op straffe van nietigheid.

Ten overvloede moet worden gesteld dat iedere eventuele onduidelijkheid daaromtrent moet worden geïnterpreteerd in het voordeel van de blijvende aanwezigheid van de onderzoeker. Niet alleen leidt dit tot een meer behoorlijke rechtspraak in het geval er enige betwisting zou zijn in verband met het gevoerde onderzoek, maar bovendien moet eraan worden herinnerd dat de openbaarheid van de terechtzitting voorgeschreven is door art. 757, §1 Ger.W., een grondwettelijk principe is overeenkomstig art. 148 G.W en tevens gewaarborgd wordt door art. 6.1 EVRM. De openbaarheid is een bescherming tegen geheime rechtspraak die zou ontsnappen aan het toezicht van de bevolking en is tevens een middel om het vertrouwen in het gerecht te bewaren (Jean Laenens, Karen Broeckx, Dirk Scheers, “*Handboek gerechtelijke Recht*”, Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 384, nr. 802).

Het betoog van mr. X houdt geen rekening met de belangrijke wijzigingen die door de wet van 19 oktober 2015 houdende wijziging van het burgerlijk procesrecht en houdende diverse bepalingen inzake justitie, beter bekend als ‘Potpourri I’, werden doorgevoerd aan de procedurele nietigheidsleer. Ingevolge de opheffing van artikel 862 Ger.W. wordt de belangenschade, waarvan sprake in artikel 861 Ger.W. verheven tot het essentiële toetsingselement voor (alle) ‘procedurele’ nietigheden, zowel relatieve als absolute.

Mr. X verduidelijkt op geen enkele wijze hoe en waar zijn belangen zouden worden geschonden door het feit dat de onderzoeker aanwezig blijft ter terechtzitting in het geval de behandeling van de zaak met gesloten deuren plaatsvindt.

Ten overvloede en louter aanvullend kan hier worden opgemerkt dat volgens een algemeen aanvaard gebruik advocaten het debat van een zaak waarvoor de behandeling met gesloten deuren is bevolen, mogen ‘bijwonen’. Advocaten zijn immers door het beroepsgeheim gehouden (Cass. 13 oktober 2009, AR P090842N). Dit heeft niets van doen met het ‘tussenkomen in een zaak als gedingpartij’, waarover mr. X uitwijdt in zijn conclusies. Voor zoveel als nodig kan ook worden opgemerkt dat deze ‘loutere aanwezigheid’ van de onderzoeker of zijn vertegenwoordiger – wat dus iets anders is dan ‘de tussenkomst als gedingpartij’ – niet als dusdanig een regel van rechterlijk organisatie uitmaakt.

De aldus opgeworpen exceptie van nietigheid is ongegrond.

13.- **Ondergeschikt – Prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof** – Mr. X verzoekt, ondergeschikt, de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 458, §2, eerste lid, Ger.W., aldus geïnterpreteerd dat het met zich brengt dat de stafhouder van de balie(s) waarvan de vervolgte advocaat deel uitmaakt in de procedure in eerste aanleg en/of in graad van beroep gedingpartij en/of tegenpartij wordt van de vervolgte advocaat, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gelezen in samenhang met artikel 6.1 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en met het algemeen rechtsbeginsel dat eenieder recht heeft op een eerlijke behandeling van zijn zaak door een

onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie, doordat diezelfde stafhouder eerder op grond van art. 458, §1, Ger.W. onbevooroordeeld, onpartijdig en objectief het onderzoek diende te leiden en diende te voeren à charge en à décharge, en die stafhouder aldus telkens een onpartijdige houding aanneemt ten aanzien van de vervolgte advocaat, in de procedure in eerste aanleg of in graad van beroep, ineens vervolgte partij, gedingpartij en/of tegenpartij wordt van de vervolgte advocaat?”

Mr. X stelt zelf dat in hoger beroep niet de stafhouder, maar het openbaar ministerie de vervolgende partij is. Hij vordert niet de nietigheid van de procedure, zoals gevorderd in eerste aanleg, op grond van de rechtskwestie die hij in de prejudiciële vraag aankaart. De door hem gestelde vraag is dus niet onontbeerlijk om uitspraak te doen en is dus niet dienend. Er is geen aanleiding voor het stellen van een prejudiciële vraag.

Ten overvloede betreft de door de mr. X ingeroepen ongelijkheid niet de ongelijkheid tussen personen of partijen, maar deze tussen onderscheiden rechtstoestanden of rechtsprocedures. Hij vergelijkt immers zijn rechtstoestand in de procedure in eerste aanleg met deze in hoger beroep. Er is geen aanleiding voor het stellen van een prejudiciële vraag.

IV. DE ONTOELAATBAARHEID VAN DE TUCHTVERVOLGING OMWILLE VAN DE ONREGELMATIGHEID VAN HET ONDERZOEK

14.- Mr. X laat gelden dat er geen onderzoek gevoerd werd in de zin van art. 458, §1, tweede en vierde lid Ger. W.

Deze bepalingen luiden:

“(…) De stafhouder leidt het onderzoek of stelt een onderzoeksrechter aan, wiens taken en bevoegdheden hij omschrijft. De klager en de advocaat die het voorwerp uitmaakt van het onderzoek, worden van de instelling van het onderzoek schriftelijk op de hoogte gebracht.

(…) De verklaringen van de klager, van de advocaat en van de getuigen worden opgetekend in een proces-verbaal. (...)”

De boven aangehaalde bepalingen zijn niet voorgeschreven op straffe van nietigheid, maar moeten de rechten van verdediging van de vervolgte advocaat waarborgen.

In casu schreef de stafhouder, na kennis te hebben gekregen van de klacht van mevrouw B mr. X diverse malen aan in een poging om de situatie te regulariseren ten aanzien van de cliënte van mr. X (zie ‘de feiten’). Reeds de brief van 27 januari 2015 eindigt met een batonnale aanmaning: *“Bij gebreke aan tijdige reactie, zal ik mij ertoe genoodzaakt zien in deze een tuchtdossier op te starten”*.

Mr. X heeft vervolgens tweemaal een belofte geuit die hij niet heeft nageleefd, waarop de stafhouder opnieuw moest tussenkomen, zonder nuttig gevolg van mr. X.

Tot op heden liggen geen afdoende antwoorden voor op de injuncties van de stafhouder.

Met een ter post aangetekende brief gedateerd op 23 september 2015 en ter post aangeboden op 25 september 2015 liet de stafhouder overeenkomstig artikel 458, §1 Ger.W. aan mr. X weten dat hij een tuchtonderzoek tegen hem opende, waarbij hij de hierboven aangehaalde

feiten sub (1) tot en met (4) vermeldde. Hij voegde er aan toe: “U heeft het recht om tijdens het onderzoek gehoord te worden en in voorkomend geval bijkomende informatie in bewijsstukken te verschaffen” (zie stuk 9).

Mr. X, die op de hoogte was van wat hem ten laste gelegd werd, die schriftelijk op de hoogte werd gebracht van het feit dat zijn passiviteit ten aanzien van zowel de cliënte als de stafhouder en zijn loze beloften als tuchtrechterlijke inbreuken zouden worden aanzien, heeft na de formele inkennisstelling daarvan, nooit de nodige uitleg verschaft en heeft evenmin nadien aan de stafhouder gevraagd om te worden gehoord. Het is slechts tijdens de procedure voor de tuchtraad in eerste aanleg dat hij een conclusie neerlegde waarin hij in het hoofdstuk ‘pertinente feiten voor beslechting van het geschil’ voor het eerst melding maakt van de omstandigheden die aan de orde waren tijdens de periode waarin de ten laste gelegde feiten zich afspeelden, *aldus impliciet maar zeker erkennend dat de hem ten laste gelegde feiten juist waren*. Ook in hoger beroep neemt mr. X ten gronde deze houding aan (zie verder).

Aldus toont mr. X niet aan waarin, *in de concrete omstandigheden van deze zaak*, zijn rechten van verdediging zouden geschonden zijn door de afwezigheid van een formele ‘oproeping’ na 25 september 2015 of door de afwezigheid van een proces-verbaal in de zin van art. 458, §1, vierde lid Ger.W. Het bewijs in tuchtzaken kan met alle middelen van recht geleverd worden, en *in casu* lagen alle te leveren bewijselementen al voor. De bewijselementen aanwezig in het dossier, meer bepaald de brieven van de stafhouder, leveren het bewijs dat mr. X niet betwist dat hij tekort kwam aan zijn professionele verplichtingen, *in casu* niet de gevraagde informatie verstrekt te hebben aan de stafhouder en niet nageleefde beloftes te hebben geuit.

In die omstandigheden toont mr. X niet aan op welke wijze zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden of waar zijn belangen *in concreto* zouden zijn geschaad door de formele niet-naleving van de onderzoekswijze voorzien in art. 458, §1 Ger.W. Er bestaat *in casu* geen grond om de voorliggende bewijselementen als onregelmatig of ongeldig te beschouwen, en om de tuchtvervolging nietig of ontoelaatbaar te verklaren op formele grond.

De exceptie van nietigheid of ontoelaatbaarheid van de vervolging wegens de onregelmatigheid van het gevoerde onderzoek, is niet gegrond.

V. DE VERJARING

15.- Mr. X is van oordeel dat de vervolging *in casu* verjaard is met toepassing van art. 474 Ger.W. Dit artikel bepaalt dat de tuchtprocedure, op straffe van verjaring, wordt ingesteld binnen twaalf maanden te rekenen van de kennisgeving van de feiten door de tuchtrechtelijke autoriteit.

Zoals de tuchtraad in eerste aanleg vaststelde wordt mr. X vervolgd omdat hij niet antwoordde op brieven van de stafhouder van 9 januari 2015 en 11 maart 2015, en omdat hij zijn beloften van 29 januari en 30 april 2015 niet nakwam. Aldus kwam de tuchtraad tot de correcte vaststelling dat de tuchtprocedure niet verjaard was bij het instellen ervan, te weten op 25 september 2015. Mr. X wordt niet vervolgd omdat hij tekort kwam aan zijn informatie- en adviesplicht ten aanzien van zijn cliënte B.

Zeer ten onrechte wil mr. X laten uitschijnen dat de stafhouder op artificiële wijze wil

voorkomen dat de zaak verjaard is. De feiten die mr. X ten laste worden gelegd zijn duidelijk gepleegd binnen het jaar vóór het instellen van het tuchtonderzoek. Eerder het ingeroepen middel komt artificieel en weinig ernstig voor. De stelling van mr. X zou er *in casu* toe leiden dat een belofte die ten aanzien van de stafhouder wordt gemaakt door een advocaat en die vervolgens niet wordt nagekomen niet meer vervolgbaar zou zijn na vijf maanden.

VI. DE GROND VAN DE ZAAK

16.- **Overmacht** – Mr. X betwist in wezen de hem ten laste gelegde feiten niet, maar roept in dat hij in de periode in kwestie ‘geconfronteerd werd met een overmacht, waardoor hij tijdelijk niet meer in staat was te handelen zoals hij normaal zou gehandeld hebben indien hij niet dermate en op velerlei vlak door het lot getroffen was, en waardoor hij depressief geworden was’.

De door mr. X ingeroepen omstandigheden, zoals aangetoond door de door hem neergelegde stukken, bewijzen niet dat het voor hem onoverkomelijk en onmogelijk was om de vragen van de stafhouder te beantwoorden of de ten aanzien van de stafhouder uitgesproken beloften na te komen.

Indien er al overmacht zou zijn geweest verduidelijkt mr. X niet wanneer deze toestand van overmacht een einde nam en waarom hij ‘op dat ogenblik’ niet het nodige deed om de cliënte in te lichten en de stafhouder hiervan op de hoogte te brengen en diens vragen te beantwoorden.

Mr. X betoogt dat hij werd opgevolgd in de zaak van de klager en dat deze zijn tussenkomst moest stopzetten, maar dit is niet dienend voor de beoordeling van de tenlasteleggingen.

Er is geen grond tot vrijspraak op grond van de ingeroepen overmacht.

VII. DE STRAFTOEMETING

17.- Er is onvoldoende grond om de uitspraak op te schorten.

Anderzijds neemt de tuchtraad van beroep de omstandigheden die mr. X inroept, ondersteund door bewijsstukken, in aanmerking, waaronder ook de persoonlijkheid van de cliënte in kwestie, zoals deze blijkt uit de overgelegde e-mails.

Er is grond tot hervorming van de bestreden beslissing op dit punt. De tuchtraad van beroep is van oordeel dat een berisping een meer gepaste sanctie vormt.

18.- De hierboven eventueel niet besproken argumenten en middelen van mr. X zijn ofwel niet dienend voor de beoordeling van de zaak ofwel impliciet beantwoord.

VIII. DE KOSTEN VOOR HET ONDERZOEK

19.- Er werden geen kosten voor het onderzoek in de zin van artikel 460 laatste lid Ger. W. begroot.

IX. DE OPENBAARHEID VAN DE UITSPRAAK VAN DE BESLISSING

20.- Mr. X verzoekt dat ook de uitspraak van de zaak met gesloten deuren zou gebeuren 'conform de artikelen 467 en 459, §2 Ger.W.', maar motiveert dit verzoek niet.

Art. 459, §2 Ger.W. betreft enkel de behandeling van de zaak met gesloten deuren. De uitzonderingen op de openbaarheid hebben in de regel betrekking op de behandeling van de zaak ter terechtzitting, niet de uitspraak (Jean Laenens, Karen Broeckx, Dirk Scheers, *Handboek gerechtelijke Recht*, Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 384, nr. 803). De openbaarheid van de uitspraak is gewaarborgd in artikel 149 van de Grondwet. Artikel 767, §1 Ger.W. bepaalt dat pleidooien, verslagen en vonnissen openbaar zijn, behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen. In §2 van dit wetsartikel worden een aantal uitzonderingen opgesomd, maar niet wat betreft de vonnissen. Zelfs in het strafprocesrecht zijn er maar een beperkt aantal uitzonderingen (Raf Verstraeten, *Handboek Strafprocedure*, 2005, p. 775).

De openbaarheid van de uitspraak vormt een recht gewaarborgd door art. 6.1 EVRM. Uitspraken die niet openbaar geschieden zijn vernietigbaar (vgl. Cass. 17 juni 2011, C.10.0241.N).

Er is *in casu* geen grond om in deze zaak uitspraak te doen met gesloten deuren.

OM DEZE REDENEN, DE TUCHTRAAD VAN BEROEP,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en ongegrond, behoudens met betrekking tot de opgelegde sanctie;

Bevestigt de bestreden beslissing gewezen na tegenspraak door de tuchtraad voor advocaten van de Ordes van het rechtsgebied van het Hof van beroep te Gent op 15 februari 2017, behoudens in zoverre daarin een tuchtsanctie van schorsing van acht dagen werd uitgesproken, met uitstel gedurende drie jaar (TAG/396);

Hervormt de bestreden beslissing op dit punt;

Spreekt de tuchtsanctie van **berisping** uit;

Hebben deelgenomen aan de behandeling en de beraadslaging

De heer Johan Boon, voorzitter
en de assessoren

- Mr. Johan Michielsens
- Mr. Johan Thomas
- Mr. Jef Verwaest
- Mr. Stany Wens

De assessoren hebben deze beslissing allen ondertekend voor de uitspraak.

J. Michielsens

J. Thomas

J. Verwaest

S. Wens

Waren aanwezig bij de uitspraak:

De heer Johan Boon, voorzitter
en mr. Ludo Kools, secretaris

L. Kools

J.Boon